

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617201382
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617201382.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: K. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. č. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom E., ul. L. č. X/M., proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Kubániho č. 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.700 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4Csp/36/2017-103 zo dňa 24. augusta 2017, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 575,64 eur s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a ktorým žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,84 % potvrdzuje.

Vo výroku, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie 182,43 eur s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 182,43 eur od 10.11.2016 do zaplatenia zastavil a vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 4Csp/36/2017 zo dňa 24.08.2017 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 575,64 eur, s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Konanie v časti o zaplatenie 182,43 eur s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 182,43 eur od 10.11.2016 do zaplatenia zastavil. Vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,84 %.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.700 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.700 eur do 10.11.2016 z titulu vydania bezdôvodného obohatenia prameniaceho z porušenia spotrebiteľských ustanovení pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Súd považoval za nepochybné, že právny vzťah sporových strán má spotrebiteľský charakter - pri uzatváraní zmluvy zo dňa 07.08.2014 konal žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zatiaľ čo žalobca nevstúpil do právneho vzťahu v kontexte svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 07.08.2014). Rovnako možno konštatovať, že zmluva zo dňa 07.08.2014 založila medzi sporovými stranami vzťah zo spotrebiteľského úveru v zmysle definície formulovanej v § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov

(ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom k 07.08.2014. Následne súd venoval pozornosť jednotlivým ustanoveniam spornej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, a to najmä v kontexte ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré nesplnenie presne vymenovaných náležitostí zmluvy sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z obsahu zmluvy zo dňa 07.08.2014 je nepochybné jej štruktúrovanie na časť 5 - Údaje po požadovanom spotrebiteľskom úvere a časť 6 - Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere. Označenie týchto častí pri ich gramatickom výklade potvrdzuje záver, že výsledok kontraktácie sporových strán je vyjadrený v časti 6, ktorá definuje jednotlivé parametre úveru - jeho výšku, počet splátok, výšku splátok, výšku splátok s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ročnú úrokovú sadzbu, priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov, ročnú úrokovú sadzbu úrokov z omeškania a poplatok za poskytnutie úveru. Zo zhodných tvrdení strán sporu mal súd zistené, že v rovnaký deň ako došlo k uzavretiu úverovej zmluvy žalobca a žalovaný podpísali Dohodu o poskytnutí služieb, v zmysle ktorej vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi v súvislosti so zmluvou ďalší náklad v podobe úhrady sumy 1.310,14 eur, ktorá mala byť splácaná spolu s úverovými splátkami (spolu v sume 89,65 eur mesačne). V spojitosti s uzavretou zmluvou o úvere predložil žalovaný dlžníkovi následne Oznámenie o schválení úveru, ktoré obsahuje jednotlivé náležitosti úveru, avšak navyše uvádza rozdelenie splátky na časť istiny a úrokov, spomína výšku odplaty v zmysle Dohody o poskytovaní služieb ako aj konečnú splatnosť úveru a modifikuje celkovú sumu, ktorú má dlžník zaplatiť. Uvedené oznámenie bolo formulované jednostranne žalovaným ako veriteľom, nie je podpísané druhou zmluvnou stranou, a preto jeho použitie na účely skúmania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebolo prípustné (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/107/2016). Súd preto ďalej skúmal, či zmluva zo dňa 07.08.2014 obsahovala náležitosti vymedzené ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Za dôvodné považoval námietky žalobcu smerujúce k nesprávnemu údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov a s tým súvisiacimi celkovými nákladmi spotrebiteľa (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Výška úveru mala byť podľa zmluvy 1.500 eur, výška splátok 89,65 eur a celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť predstavovala podľa zmluvy 1.967 eur. Skutočná suma, ktorá bola žalobcovi poukázaná na účet (plus suma poskytnutá na úhradu dlhu žalobcu započítaním) dosiahla sumu 1.450 eur (uvádzaná čiastka 1.500 eur znížená o poplatok 50 eur). Vychádzajúc z daných parametrov - výška úveru 1.450 eur, poplatok 50 eur, výška splátky 89,65 eur, mal správny údaj ročná percentuálna miera nákladov (ďalej „RPMN“) predstavovať 82,57 % (Portál finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, <http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>). Zároveň považoval súd za nevyhnutné dodať, že pokiaľ by veriteľ náležite vymedzil zmluvné ustanovenia, musel by pri určení celkových nákladov úveru dospieť k sume 3.227,40 eur (36-krát 89,65 eur), nie k sume uvedenej v zmluve (1.967 eur). V danej veci bol žalobcovi poskytnutý úver „revolvingového typu“, avšak reálne čerpal finančné prostriedky len jednorazovo v sume 1.450 eur, preto považoval súd za opodstatnené námietky aj v tej časti, ak smerovali k absencii údaja o konečnej splatnosti úveru. Dobu trvania zmluvy bolo možné vyvodiť z počtu splátok (36), ktoré mal dlžník splácať. K otázke povinného vymedzenia splátok v členení na istinu, poplatky a úroky súd uviedol, že vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/), nemožno prijať výklad formulovaný žalovaným. Ak by vnútroštátny súd na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 (Home Credit Slovakia, a. s./Klára Biróová) vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok európskej normy). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/30/2017).

Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere došlo k nesprávnemu stanoveniu výšky ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa, absentovali tu údaje o konečnej splatnosti úveru, o výške, počte, termínoch splátok istiny úrokov a poplatkov, dospel súd k záveru o tom, že dotknutý úver je bezúročný a bez poplatkov zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedený záver mal potom za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) na strane žalovaného v sume, ktorú žalobca splatil nad rámec istiny úveru. Je zrejmé, že žalobca získal od žalovaného finančné prostriedky v sume 1.450 eur. Rovnako bolo preukázané, že žalobca splatil 1.129,14 eur a sumu 896,5 eur (uvedená suma vyplýva zo zhodných tvrdení strán), spolu 2.025,64 eur. Výška bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného tak predstavuje 575,64 eur (2.025,64 eur mínus 1.450 eur). Nakoľko žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 182,43 eur s úrokmi

z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.11.2016 späť, rozhodol súd o čiastočnom zastavení konania v zmysle § 145 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Vzhľadom na uplatnený zákonný úrok z omeškania, rozhodol súd o jeho priznaní v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. K prvému dňu omeškania došlo dňa 29.11.2016, nie dňa 10.11.2016, ako uvádzal žalobca. V prípade uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného plnenia sa splatnosť dlhu určuje v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca požiadal žalovaného o plnenie výzvou zo dňa 10.11.2016, pričom zároveň určil lehotu na plnenie 14 dní. Súd započítal 2 pracovné dni na doručenie danej výzvy a následne 14 dní na plnenie, pričom dospel k záveru, že posledným dňom na vydanie bezdôvodného obohatenia bol 28.11.2016 a až od nasledujúceho dňa sa žalovaný dostal do omeškania. Výška úrokov z omeškania predstavuje 5 %. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C. s. p., pričom vychádzal z čiastočného úspechu žalovaného v spore. Úspech žalobcu dosiahol 30,58 %, úspech žalovaného 69,42 %, čistý úspech žalovaného teda predstavuje 38,84 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v rozsahu o uložení povinnosti zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom a proti výroku o náhrade trov konania.

Pokiaľ súd konštatoval, že zmluva neobsahuje správny výpočet RPMN a to s odkazom na výpočet podľa portálu Finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR tak podľa neho uvedený záver konajúceho súdu a jemu predchádzajúci postup je nezákonný a nesprávny po stránke skutkových zistení. Údaj o RPMN sa počíta matematickým vzorcom, ktorý je určený v zákone o spotrebiteľských úveroch v znení rozhodujúcom ku dňu uzavretia vyššie označenej zmluvy. Iba toto je spôsob výpočtu RPMN a iba takýto výpočet môže byť právne relevantný. Výpočet podľa súdom označenej internetovej stránky už na prvý pohľad nespĺňa požiadavku zákona, kedy napr. nezohľadňuje všetky zákonné predpoklady pre výpočet - ako príklad uviedol dátum čerpania úveru. Bez tohto údaja sa vypočítať RPMN nedá a ak to kalkulačka na uvedenej internetovej stránke nezohľadňuje, potom nemôže ísť o výpočet podľa zákona. Podľa žalovaného súd prvej inštancie svoje závery teda odôvodnil takým dôvodom a dôkazom, ktorý nezodpovedá zákonu a nie je spôsobilý čokoľvek vypovedať o tom, či RPMN uvedená v zmluve je alebo nie je správne vypočítaná. Žalovaný poukázal na to, že v konaní navyše predložil rozpis zákonom určeného matematického vzorca na výpočet RPMN, ktorý dôkaz súd ani nevyhodnotil a nevzal do úvahy, hoci pre takýto postup nemal zákonný dôvod. Tvrdil preto, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnemu záveru o nesprávnej hodnote RPMN. V ďalšej časti odvolania podľa žalovaného súd uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje rozčlenenie splátky na istinu, úrok a iné poplatky. Tvrdil, že rozhodnutie súdu porušuje povinnosť súdu členského štátu EÚ vykladať a aplikovať vlastné, vnútroštátne právo v súlade s právnym poriadkom Európskej únie. Súd odmieta prihliadať na úijné právo s odôvodnením, kedy by podľa neho musel použiť úijnú úpravu a priznal by priamy účinok smernici 2008/48/ES. Podľa žalovaného ani Smernica 2008/48/ES a ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis splátky v zmluve. Spotrebiteľ má právo vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku (§ 9 ods. 5), čo zodpovedá jeho právu vyplývajúcejmu z čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice. Ani konštrukcia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch nie je založená na tom, že sa upravuje právo spotrebiteľa na rozpis splátky priamo v zmluve. Tvrdil preto, že nepriamy účinok smernice vylúčený preto nie je. Argumentácia o „zlomení“ vnútroštátneho práva je vo svojej podstate porušením povinnosti súdu členského štátu rešpektovať úijné právo. Žalovaný napádal aj rozhodnutie súdu o priznaní úroku z omeškania od 29.11.2016. Podľa neho žalobca v konaní nepreukázal doručenie výzvy poštovou zásielkou. Z toho dôvodu by omeškanie mohlo vzniknúť až po doručení žaloby jemu, nie skôr. Vzhľadom na podanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej podával tým aj odvolanie proti výroku o náhrade trov konania, ktorý je závislým výrokom. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol alebo aby ho zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu zdôraznil, že skutočná výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 1.450 eur, nakoľko žalovaný započítal odplatu - poplatok za poskytnutie úveru a krátil celkovú výšku úveru, preto poskytnutá suma 1.450 eur mala byť celkovou výškou spotrebiteľského úveru, potom výslednou je RPMN vo výške 24,29 %, čo je v absolútnom rozpore s údajom uvedenom v zmluve. V citovaných ust. § 2 písm. d/, l/, i/ a g/ a

§ 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sa opakuje základný pojem, ktorý predstavuje vstupný údaj pre správny výpočet RPMN, pričom i rovnica pre výpočet RPMN zreteľne uvádza, že RPMN kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Nemôže byť potom žiadna pochybnosť o tom, že ak žalovaný použil ako vstupný údaj pre výpočet RPMN sumu 1.500 eur - nemohol vypočítať RPMN správne v žiadnom prípade. Vzhľadom k tomu, že RPMN je pre neho - spotrebiteľa dôležitým informačným ukazovateľom nákladovosti vlastného úveru, je potom logickým vyústením, že ak údaj o RPMN v zmluve je zjavne nesprávny, je potrebné mať za to ako keby v zmluve uvedený ani nebol, nakoľko pre spotrebiteľa nemá žiadnu výpovednú hodnotu, je skôr pravdepodobné, že vyjadrenie údaje o RPMN v zmluve bol spôsobilý uviesť ho do omylu v podstatnej veci. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov nemožno podľa žalobcu priznať smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. K námietke žalovaného o priznaní úroku z omeškania žalobca uviedol, že žalovaný (ako vyplýva i zo žalobného návrhu s konkrétnym dátumom) podal mu odpoveď na predsporovú výzvu, a preto nie je zrejmé, prečo sa žalovaný až v odvolacom konaní a z akého dôvodu domáha dôkazného prostriedku. Uvedené mohol namietkať počas prvostupňového konania až do okamihu vyhlásenia uznesenia o tom, že dokazovanie bolo ukončené. Vzhľadom na doručenie a preukázanie odpovedí žalovaného na výzvu je zrejmé, že výzva žalovanému doručená bola, a to do jeho elektronickej schránky. Žalobca navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

4. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu písomne nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

6. Pre spotrebiteľský úver sa v zákone o spotrebiteľských úveroch z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských prípadoch vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Okresný súd vyhovel žalobe žalobcu čiastočne vzhľadom na to, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 07.08.2014 obsahovala nesprávne stanovenie výšky ročnej percentuálnej miery nákladov a s tým súvisiace celkové náklady spotrebiteľa, absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru a absentovala výška, počet termín splátok istiny úrokov a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. j/, f/, k/ zákona o spotrebiteľských úveroch) v dôsledku čoho je dotknutý úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/, d/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto skutočnosť mala za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) na strane žalovaného v sume 575,64 eur, ktorú žalobca zaplatil nad rámec istiny úveru (2.025,64 eur - 1.450 eur).

8. Žalovaný v odvolaní považoval záver súdu ohľadom náležitosti RPMN a celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) jemu predchádzajúci postup za nezákonný a nesprávny po stránke skutkových zistení. Ním predložený rozpis zákonom určeného matematického vzorca na výpočet RPMN.

Údaje určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť v zmluve definované jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom tak, aby mal spotrebiteľ možnosť jednoducho zistiť, aká je výška úveru, prípadne aj dojednaného revolvingu, výška úrokovej sadzby, odmeny, ročnej percentuálnej miery

nákladov atď. Výpočet RPMN upravuje ust. § 19 zákona o spotrebiteľských úveroch, kde je definované na základe čoho sa vypočíta RPMN, aké údaje sa použijú na výpočet RPMN a z čoho sa vychádza pri výpočte RPMN a príloha 2, v ktorej je stanovená rovnica na výpočet RPMN a poznámky k výpočtu RPMN.

Odvolačný súd predovšetkým poukazuje na to, že z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný predložil súdu rozpis určeného matematického vzorca na výpočet RPMN. Aj keď vo vyjadrení k žalobe z 10.04.2017 (č.l. 48 spisu) ho ako dôkaz uvádza, nebol ním pripojený. Je tiež nepochybné že žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy 1.500 eur ako poskytnutej čiastky úveru, pričom v skutočnosti bola žalobcovi poskytnutá suma 1.450 (1.500 eur - 50 eur poplatok za poskytnutie úveru) čo malo vplyv na údaj týkajúci sa RPMN. Čo sa týka celkových nákladov úveru tieto pri splátke spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb 89,65 eur a dobe splácania 36 mesiacov, by mali predstavovať sumu 3.227,40 eur a nie sumu 1.967 eur ako údaj uvedený v schválenom revolvingovom úvere. V oznámení veriteľa je zasa naopak uvedený ako údaj suma 1.917 eur a odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytnutí služieb suma 1.310,40 eur, čo by predstavovalo tiež sumu 3.227,40 eur.

9. Závery súdu ohľadom absentovania termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalovaný v odvolaní vyslovene nenamietal. Napriek tomu odvolací súd uvádza, že pod ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch je upravená náležitosť „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Takýto údaj v zmluve uvedený nie je. Údaj v schválenom revolvingovom úvere počtom 36 splátok uvedené nevyjadruje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu uvádza, že hlavný význam ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, v akej výške, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti zo zmluvy. Vyžaduje sa teda presná špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, odvolací súd konštatuje, že táto musí byť uvedená v zmluve spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Zákonodarcou vyžadovaním uvedených náležitostí kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa, ktorému musí byť zo znenia zmluvy zrejmé, kedy presne nastane posledný deň splatnosti úveru, aká dlhá bude doba trvania zmluvy. Vyplýva to aj z jazykového výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetné ustanovenia jednoznačne pojednávajú o konečnej splatnosti úveru, teda o jednom konkrétnom termíne. Termín konečnej splatnosti má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a podobne, nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok.

10. Ďalej súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje rozčlenenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalovaný v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie porušuje povinnosť súdu členského štátu EÚ vykladať a aplikovať vlastné, vnútroštátne právo v súlade s právnym poriadkom EÚ. Vyriešenie tejto odvolacej námietky už nie je zásadné pre rozhodnutie veci, pretože absencia predchádzajúcich vyššie uvedených podstatných náležitostí zmluvy robí spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Napriek uvedenému odvolací súd odkazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018.

11. Napokon k námietkam uvedeným odvolateľom v podanom odvolaní je potrebné uviesť, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru prvoinštančný súd vyvodil i z nedostatkov kontraktáčného procesu pri uzatváraní úverovej zmluvy s tým, že predmetná úverová zmluva neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti, keď podstatné náležitosti zmluvy boli doplnené následne, v podobe Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ako jednostranného právneho úkonu.

12. Uvedená zmluva tak s ohľadom na údaj o RPMN a celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako aj dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nezodpovedá daným kritériám a odvolací súd v zhode s prvoinštančným súdom konštatuje, že uvedené podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere absentujú, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

13. Žalovaný v odvolanie namietal aj rozhodnutie súdu pokiaľ ide o priznanie úroku z omeškania od 29. 11.2016 nakoľko žalobca v konaní nepreukázal doručenie výzvy poštovou zásielkou, z toho dôvodu by omeškanie mohlo vzniknúť až po doručení žaloby jemu, nie skôr. Túto odvolaciu námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Doručenie výzvy žalobca síce nepreukázal, ale preukázal odpoveď žalovaného z 02.12.2016 čo svedčí o tom, že mu výzva musela byť doručená.

14. Z vyššie uvedených dôvodov považuje odvolací súd odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania vecne správne, preto ho odvolací súd potvrdil. V ostatnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý lebo nebol napadnutý odvolaním.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).